

Zadeta sta bila dva vrabca, ki sta ležala mrtva v travi, zraven je pa ležal še drug večji ptič, katerega je sicer zadelo zrno, pa ni bil še mrtev. Z eno perutnico je bil prav močno, dočim je druga krvavela.

»Kdo si pa ti, pobič, ki si zašel med sladkosnedeže?« je vprašal oče ter vzel v roko ranjenega ptiča.

»Paglavec, tako je,« je rekel žalostno ptič, ki je povetil ranjeno perut.

»Kaj ti si, Janez, naš stari škorec? Kako pa prideš ti med vrabce?« je vprašal oče, ogledoval ptiča, okolo katerega so se zbrali mati in vsi otroci ter se čudili škorcu.

Škorec seveda ni mogel povedati, kako se je zgodilo, da ni le prišel med paglavce, ampak jim celo prvi dal slab zgled. Rekel je le prav otožno: »Paglavec, tako jel.« S tem je povedal vse, kar je imel povedati. Zgodilo se mu je tako, kakor se zgodi vsakemu, ki dela, česar bi ne smel delati. Dobil je zato svojo kazen.

Škorca so povezali, mu ostrigli peruti in nato je čepel zopet za oknom na svojem starem mestu. Sam se je čudil, da je mogel priti on, poštteni, premišljeni škorec, med tako sodrgo, kakršni so vrabci in pa strašilo.

Na večerni paši.

Na ravnini mahovite jase
bela breza rosno čredo pase:
praprot z volno meglice obdano,
krotko čredo, nikdar zabrzdano.
S srebrom rose paša je nastlana,
z žarki mesečine posejana.
Vila breza glavo je sklonila,
„Ave“ ravnokar je odmolila . . .
Skrbno se zvedava luna ziblje,
koliko je v čredi glav, ugiblje;
breza veje globlje je sklonila,
praprot-ovce tiho zavrnila;
kaj, če se ji z jasne jase
čreda v mračni gozd razpase? —

Marija Lamutova.

